

PIISKOPPIDE LÄKITUS SUUREL NELJAPÄEVAL, 1. aprillil 2021

Jeesus võttis leiva, tänas ja murdis ja andis neile, öeldes: „See on minu ihu, mis teie eest antakse. Seda tehke minu mälestuseks!” Lk 22:19

Me pühitseme päeva, mil meie Issand ja Õnnistegija seadis armulaua ja andis käsu seda teha tema mälestuseks. Armulaud on Kiriku suur varandus, mida tuleb hoida ja kalliks pidada. Samas on selles maailmas ka erinevaid jõude, mis püüavad meilt seda andi röövida. Nii on see olnud algusest alates. Kui Jeesus jüngritega viimast korda paasasöömaega pidas, pidi ta seda tegema varjatult ja salaja, et Juudas oma reeturlike plaanidega armulaua seadmist ära ei rikuks. Õhtusöömaaja ettevalmistamiseks ei saanud Jeesus jüngritele öelda, kuhu ta on kokku leppinud õhtusöömaaja koha. Jüngrid pidid minema vaid linna ja liikuma seal seni, kuni leiavad veekruusi kandva mehe. Siis pidid nad talle järgnema seni, kuni ta kuhugi majja sisse astub. Alles kohale jõudes said nad majaperemehe käest teada, kus Jeesus tahab õhtut koos jüngritega veeta.

Nõukogudeaegse ateistliku valitsuse ajal pidid paljud tagakiusu vältimiseks salaja armulaua käima, sest armulauast osavõtmist pidas tollane võim tõelise uskliku märgiks. Paljud löid kartma ja jäidki aastateks armulauast ja selle õnnistusest ilma. Nii kaugeneti kirikust, usust ja Jumalast.

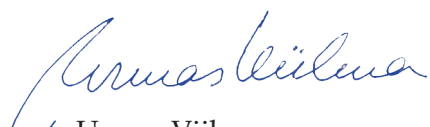
Praegu oleme olukorras, kus armulaua osalemine on viirusega nakatumise ohu tõttu raskendatud. Tuleb öelda, et siiski ainult raskendatud, kuid täna veel mitte võimatu. Igatsev süda leiab ikka võimalusi armulauast osasaamiseks. Hoiduma ei peaks siis mitte armulauast, vaid nakatumisest. See reegel kehtib alati, mitte ainult koroonaajal, et armulauaande tuleb jagada väärikalt.

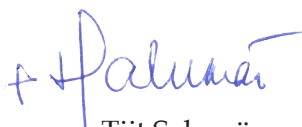
Küllap selle maailma vürstil on veel tuhat varianti, et meid sellest olulisest annist eemal hoida. Üheks takistuseks on see, et me ei mõista, mida armulaud meile annab. Meie tahame ju alati ikka midagi saada. Kui me midagi kasulikku enda jaoks selles leida ei suuda, siis jääbki see meile ebaoluliseks. Lihtsalt ilusaks usuliseks tavaks.

Armulaud saab meile oluliseks, kui taipame, et seal annab Issand Jeesus end ise meile. Me saame osa sellest ihust ja verest, mis Kolgatal meie pattude andeksandmiseks ohverdati. Saame osa ihust ja verest, mis meile lunastuse ja uue elu toob.

Ketsemani aias võitles Jeesus veel enne oma kannatusi ja palus: „Minu Isa, kui see on võimalik, siis möödugu see karikas minust! Ometi ärgu sündigu nõnda, nagu mina tahan, vaid nii nagu sina!” (Mt 26:39) Siin võis olla viimane küsimus, kas on veel muu võimalus lunastuse toomiseks kui see, et tema ihu ja veri tuleb ohverdada Kolgata ristil.

Me ei pea enam küsima, kas saab elada ka ilma armulauata. Ilma Jeesuseta ei ole meil elu. Ilma Kristuse ära antud ihu ja vereta ei ole meil andeksandmist.

✦ Urmas Viilma
Peapiiskop

Tiit Salumäe
Piiskop

Joel Luhamets
Piiskop